

Testimoniatge per al judici contra el Banc Mundial

Em dic Laia, tinc 30 anys, sóc assistent social i he nascut a Sant Esteve d'en Bas. Ara farà un any vaig haver de marxar del poble. Sóc lesbiana, i mai he volgut amagar la meua opció sexual. Quan a la feina el meu cap se'n va assabentar, va aprofitar el procés de privatització que patia el nostre servei per desempallegar-se de mi, esgrimint motius del tot increïbles, com la baixa productivitat, el retall de pressupostos, etc. Total, que no perdia la feina però se'm retirava de les responsabilitats que fins aleshores, mentre era considerada heterosexual, havia assumit. Vaig decidir anar a viure a una gran ciutat, Barcelona, ja que pensava que seria més fàcil. Però no és així. A cada nova entrevista de feina noto que quedo exclosa quan arribem a les qüestions personals (Tens fills?, Tens nòvio? Et penses casar?), ja que no vull negar la meua identitat com a dona lesbiana. Vull tenir una criatura, però els centres de reproducció assistida públics no m'accepten, i als privats, si em volen, he de pagar uns calés que no tinc. Si vull sortir, puc anar al Gaixample, però hi mana la pesseta rosa, la gent "guapa" i uns patrons masculins totalitzadors que s'imposen arreu del món.

Nosaltres, com a **dones lesbianes**, acusem el Banc Mundial (BM), el Fons Monetari Internacional (FMI), l'organització Mundial del Comerç (OMC) i, finalment, l'Església Catòlica de vulneració dels Drets Humans perquè les seves polítiques són heterosexistes; no tenen en compte una perspectiva de gènere que inclogui totes les opcions sexuals de les dones. Els acusem d'exercir violència explícita vers nosaltres com a dones i lesbianes, una violència fruit de la invisibilitat en la qual ens mantenen, que ens fa més vulnerables a patir els efectes perversos de les seves polítiques. Els acusem per les seves polítiques de privatitzacions i desmantellament de l'Estat del Benestar als països on existeix, les quals ens afecten com a dones i especialment com a lesbianes, ja que el sector públic ens ofereix unes certes garanties contra les discriminacions laborals i legals que no es donen en el sector privat.

Davant un món laboral competitivament ferotge, aquestes polítiques ens aboquen a l'atur, a feines en precari, a l'exclusió i en definitiva a viure en conflicte la nostra opció sexual. Així mateix, les polítiques de desregulació dificulten que puguem assolir els drets que encara no tenim, com per exemple: el reconeixement legal de la maternitat compartida per dues dones; l'accés lliure als centres de reproducció assistida; el dret al reagrupament familiar, a la seguretat social i a obtenir la nacionalitat per a les parelles de fora de l'Europa comunitària; el dret a permís retribuït per malaltia de la parella; les prestacions socials familiars; les pensions de viduïtat, etc. El Banc Mundial, amb les seves campanyes d'educació per a les dones, reforça el paper de mares i cuidadores, i invisibilitza altres maneres de viure i, en definitiva, de sentir. Pensa i produeix des d'un model únic sexista i heterosexista, des del qual se'ns exclou com a dones i especialment com a lesbianes. Per tant interpel·lem els governs perquè tinguin en compte la nostra realitat, perquè facin polítiques d'educació i sensibilització envers totes les opcions sexuals de les dones i donin suport a les organitzacions de base de les lesbianes. És a dir, que tinguin en compte la diversitat també pel que fa a l'opció sexual.

Grup de Lesbianes Feministes

www.lesbifem.org

Juny del 2001